

Đào An Khanh

Mùa Xuân Trở Lại

Nhèn đi rồi mẹ ạ !

Chị trở về nhà vào lúc nửa đêm. Con bé ngồi bó gối ở bậc cầu thang, như là đợi chị về. Bảo với chị thế.

Chị nhìn con bé, không nói được gì cả.

Nhèn đi ! Chị như không tin vào tai mình. Nhưng thái độ của con bé đã khẳng định điều chị vừa nói. Nó nhìn chị. Rồi lặng lẽ đi về phòng.

Chị nhìn theo dáng con, lút cút, nhỏ nhoi đến tội nghiệp. Con gái chị đấy ! Chị định chạy theo con bé, muốn cất lên tiếng gọi con yêu thương, trù mến... mà không thể. Mối chị tê dại.

Con bé dừng lại, ngập ngừng ở chiếu nghỉ của cầu thang. Nhìn chị. Mắt nó lạ lắm. Lạnh lùng, lại sâu thăm thẳm, lẫn chút trách hờn.

Chị đứng trân nhìn căn phòng. Chỗ nào cũng như có hình dáng của Nhèn. Người đàn bà ngoài bốn mươi, không phải họ hàng, ruột thịt. Nhưng, Nhèn chơi với con bé, nâng niu con chị từng bữa ăn, giấc ngủ. Chị nghe tim mình nhói đau. Lâu nay, chị mãi mê lao vào kiếm tiền, vì chị nghĩ, phải có thật nhiều tiền, con chị phải được sống trong nhung lụa. Nhưng, chỉ thế thôi chưa đủ. Chị nhận ra mình thiếu sót. Con gái chị, nó cần nhiều thứ khác. Bấy lâu, gần như chị đã rời xa

con bé, hoặc làm cho nó tự xa mình.

Trong khi Nhềnh là người lạ. Nhềnh là người dưng ! Chị đã "cứu" Nhềnh trong một đêm mưa gió. Khi đó, Nhềnh đói lả, khuyu xuống bậc thềm nhà chị, người mềm như chiếc lá hơ trên chảo lửa. Chút sức tàn còn lại, Nhềnh khóc gào gọi con mình.

Chị ra mở cửa, gió thốc vào nhà khiến chị rùng mình. Hôm đó chồng chị đi công tác vắng. Nhà chỉ có hai mẹ con. Nhìn người đàn bà rã rượi dưới mưa, chị không đành lòng. Chị dìu người đàn bà ấy vào nhà, xoa dầu, nấu cháo cho chị ta ăn. Người đàn bà ấy là Nhềnh, sau này chị ta tỉnh lại chị mới biết tên, còn lúc đó thì thiếp đi. trong chập chờn tỉnh thức, Nhềnh lại gọi tên con. Câu chuyện đứt đoạn, đắm nước mắt nhưng đủ để cho chị hiểu được phần nào. Con Nhềnh chưa tròn tuổi, độ tuổi con gái chị. Ông chồng Nhềnh là một kẻ nát rượu, lại cờ bạc lô đề. Có chồng cũng như không, niềm vui sống của Nhềnh khi ấy là đứa con trai bốn tuổi. Nhưng trong một lần Nhềnh không còn tiền để đưa cho chồng đi đánh bạc, người đàn ông vũ phu đó, trong cơn giận dữ vô cớ đã cầm cái đòn gánh không may đập trúng đầu con mình. Đứa trẻ bất hạnh bỏ Nhềnh mà đi. Nhềnh khóc hết nước mắt. Như cái bóng vật vờ.

Rồi, Nhềnh có mang trở lại. Những tưởng sau lần đó, chồng Nhềnh sẽ nghĩ lại, sống tử tế với vợ con hơn, mặc dù những thói tật xấu xí anh ta không hề bỏ được.

Dạo ấy, làng Nhềnh có phong trào cho con nuôi người nước ngoài. Có những gia đình, vì dễ nhiều, phần vì quá túng bần nên đã cảm lòng cho người ta con mình đi, để nhận về một khoản tiền kha khá. Nhưng với Nhềnh, có nằm mơ cũng không bao giờ nghĩ đến chuyện đó, mặc dù đã có nhiều lời đề nghị khi biết nhà Nhềnh, vì chồng,

đang nợ nần chồng chất. Nhưng không bao giờ Nhềnh nghĩ đến chuyện bán con mình-máu thịt của Nhềnh, tách từ cơ thể Nhềnh ra. Sự đời trớ trêu. Chồng Nhềnh, nghe người ta đồn ngon đồ ngọt thế nào, làm giao kèo bán đứa bé từ khi nó còn đang là bào thai nằm trong bụng mẹ, chưa biết là con trai hay gái... cho thằng Ký " thọt ". Khi Nhềnh sinh con gái, bụ bẫm, cứng cáp, Ký " thọt " cho người đến đón, Nhềnh mới biết điều đó. Nhềnh không tin ! Nhềnh như điên dại. Con Nhềnh đẻ ra, nó là của Nhềnh chứ. Nó phải là của Nhềnh ! Thằng Ký " thọt " đưa ra bản giao kèo. Giời ơi ! Nhềnh không tin vào mắt mình. Có chữ ký của chồng Nhềnh biên vào giấy hản hoi. Số tiền đó chồng Nhềnh cũng đã lại nướng vào cờ bạc. Ký " thọt " lại còn gần giọng như hăm dọa, nếu không muốn bán con thì " chồng " đủ số tiền mà chồng Nhềnh đã thua bạc, lãi mẹ lãi con của nó nữa. Nhềnh căm phẫn nhìn chồng. Mắt đỏ sọc lên, rồi dịu xuống, vô hồn. Lấy đâu ra số tiền lớn như thế ?

Ký " thọt " lại ngon ngọt dỗ dành. Nó nói, chẳng nào chồng Nhềnh cũng nhận tiền rồi, cũng cờ bạc hết rồi. Con mình về nhà người ta, biết đâu nó sẽ sung sướng hơn khi ở với mình, nó sẽ được nuôi nấng, dạy dỗ nên người ? Còn Nhềnh, không có đứa này thì để đứa khác...

Nhềnh đổ gục xuống khi Ký " thọt " cho người đem đứa bé đi, sau khi để lại một ít tiền gọi là cho Nhềnh bồi dưỡng thêm. Nhềnh không thèm đếm xỉa. Nhưng chồng Nhềnh thì vô lấy. Ký " thọt " cười khẩy, quay lưng...

... Chị dìu Nhềnh vào trong nhà. Nhềnh đang lên cơn sốt. Hai bầu vú cương cứng, vạt áo ướt sũng. Nhềnh ú ớ như đồ con trong cơn mê ngủ. Chị quay đi, con Nhềnh, giờ này, chắc cũng đang đòi mẹ.

Mấy hôm sau Nhềnh hồi dần rồi tỉnh lại. Nhưng lúc nào cũng thờ thẫn như cái bóng. Chị bảo :

- Chị hãy coi đây là nhà của mình, ở lại trông cháu cho em ! - Chị giữ Nhềnh ở lại.

Con bé nhà chị cũng trạc tuổi con Nhềnh. Chị đi nhiều, rạc cẳng, hai bầu vú cứ lép dần đi, thiếu sữa. Trong khi đó, càng nhớ con thì sữa Nhềnh càng nhiều, hai bầu vú lúc nào cũng lên thây lầy. vạt áo không khi nào khô. Thế là, Nhềnh cho con bé bú, nâng niu nó.

Lúc đó, chị nghĩ, có Nhềnh rồi, chị càng rảnh tay. Con mình, vẫn là của mình. Đơn giản thế ! Có người chăm cho, sữa nào cũng là dòng sữa mẹ.

Cứ thế, chị đi từ sáng đến tối, những cuộc gặp gỡ, tiếp xúc, họp đồng bán mua... lúc nào trong đầu chị cũng vo ve hai chữ công việc, công việc. Con bé có Nhềnh trông, chị nhàn nhã dành thời gian cho may sắm, trang điểm xinh đẹp như hồi con gái, chưa hề vướng bận gì...

... Chị thấy cô đơn trong chính ngôi nhà của mình. con bé, giờ này, không biết đã ngủ hay còn thức ? Nhưng, chị có cảm giác như chị đang đánh ^mất nó, nếu cứ như thế này, con bé quen sống với Nhềnh của nó hơn. Những vui, những buồn, chuyện ở lớp, chuyện ở trường, chuyện bạn bè, thậm chí cả những chuyện riêng tư thầm kín...nó cũng không chọn chị để mà chia sẻ. Mà chị, là một người mẹ, lẽ ra phải biết và được quyền biết điều đấy. Nhưng tại chị. Chị không thể trách con bé, không thể trách Nhềnh.

Chị lại nhớ đến anh. chồng chị, trong một lần giữa hai người xảy ra xung đột, anh đã ra đi. Anh thuê nhà ở gần cơ quan anh, chấp nhận sống một mình. Chị biết, anh không phiền trách chị, nhưng không nói

gì. Lặng lẽ. Lúc chị không có ở nhà, anh về thăm con bé, trò chuyện với nó, han hỏi Nhềnh. Anh mua sắm cho con, thỉnh thoảng lại còn cho tiền nó. Chị biết, anh thương con lắm.

Con bé cũng vậy ! Nó yêu anh. Những ngày đầu, khi lớn lên và ý thức được mọi chuyện trong nhà, nó gần như hoảng loạn. Trong câu chuyện giữa chị và nó, nếu thỉnh thoảng có diễn ra, không bao giờ nhắc đến anh trước mặt chị. Chị thờ dài. Không biết, trong câu chuyện giữa con bé và anh, chị...

Chị thấy mình có lỗi. Khi ấy, chị đã cả giận mất khôn. Chuyện đơn giản, tuồng như không có gì, nhưng là đàn bà, chị lại làm toáng lên, chị day nghiến, dần hất anh. Chưa đủ, nhiều khi chị còn tỏ thái độ cho anh biết, coi thường và khinh bỉ... Điều rất tối kỵ đối với đàn ông, lại rơi vào đúng anh - một công chức nhà nước mẫn cán, ta làm gì có chân ngoài chân trong để kiếm được nhiều tiền ?

Sau này, nhiều đêm trằn trọc một mình, chị thấy ân hận, day dứt. Giá như...

Chị không có người đàn ông nào khác. Và anh, chị biết chắc chắn cũng thế. Anh vẫn sáng đi tối về, ngày hai bữa cơm bụi. cách đây mấy năm, anh đi học thêm cao học và mấy tháng nữa cũng bảo vệ rồi...

Chị nghĩ đến anh. Chị thèm con bé ! Như thế có nghĩa là thèm một mái ấm thực sự. Chị đã thấy mỗi một. Chị đã bỏ cái hiện thực đi tìm bắt cái hư vô. Hạnh phúc ở quanh đây, ở ngay trong nhà chị mà chị không biết...

Con bé bảo với chị là bố về. Chị nhìn con, thờ dài. Chị lại bên con :

- Bố đã biết Nhềnh đi chưa ?
- Rồi ! - Con bé gật đầu nhìn ra cửa.

Chị mấp máy môi, định nói một câu gì đó. Nhưng cuối cùng chị lại im lặng. Con bé quay vào nhà, mở tủ, hí hoáy lục lọi một lúc. Nó đưa cho chị lá thư. Thư của Nhênh ! Vồn vện có mấy dòng, dọc ngang vấp vấp lỗi chính tả:

" Tạ ơn mẹ con cô nhiều năm đã cho tôi ở, luôi lắng tôi. Tôi biết chỗ ở của cháu rồi, tôi phải đi đón cháu. Tôi không kịp đợi cô và cháu về, kéo người ta không đợi. Cháu rất yêu cô và yêu bố cháu. Xin anh chị hãy quay về với nhau, luôi dạy cháu lên người. Tôi biết giằng anh Thăng cũng rất yêu cô... Ký tên - Nhênh ".

Chị cầm lá thư trên tay, ngược lên nhìn con bé.

Nhênh kẹp vào quyển sách văn học của con, con vừa tìm thấy được...

- May... - Chị ôm con bé vào lòng.

Con bé vòng tay ôm lấy chị. Cả hai cùng lặng im. Thật lâu, thật lâu con bé ngược lên, chị thấy mắt nó long lanh nước :

- Bố muốn về ở với mẹ con mình !

Chị vuốt tóc con, đôi môi chị mấp máy cười, lập bà lập bập. Chị khẽ gật đầu.

- Bố yêu mẹ lắm !

Chị gật đầu

_ Mẹ còn yêu bố không ?

Chị khẽ gật đầu.

- Con yêu con, con yêu Nhênh và yêu bố mẹ !

Chị lặng lẽ gật đầu.

...

- Mẹ kìa ! - Con bé chỉ tay về phía sau, nãy giờ chị ngồi quay lưng ra cửa. Chị ngoảnh lại.

Anh ! - Bố con bé đứng đó, nheo mắt như cười.

Con bé trườn khỏi chị, chạy ra cửa đón anh. Chị nhao người, đứng lên nhưng không đứng nổi. Chân chị run lảo. Tim chị đập mạnh. Má chị nóng ran. Nhưng mà anh đã vào nhà. Anh đưa tay ra. Chờ đợi... Chị đã đợi giây phút này từ lâu lắm. Như chỉ chờ có thế, chị nhào vào vòng tay của anh. Vòng tay yêu thương, mà có thời gian chị đã để tuột mất. Anh giụi mũi vào tóc chị, âu yếm. Chị gục đầu vào ngực anh. Anh ôm cả chị và con bé vào lòng. Con bé trườn ra, leo lên xép, thò cổ xuống :

- Con yêu con ! Con yêu Nhềnh !... Con yêu bố mẹ.

Chị nhìn anh, anh nhìn chị. Hai anh chị cùng nhìn con bé. Chị khóc...

Sưu tầm: Bhang

Nguồn: Vnthuquan - Thư viện Online

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 8 tháng 2 năm 2006